Načela farizejev

4 Reče Gabi: "Bog, Gospod in Mojster od vekomaj, ko bi imel kdaj priložnost slišati vsaj stotinko tega, kar sem slišal tu v teh treh najbolj nenavadnih dnevih, si gotovo ne bi izmislil tako bednega namena; toda, exempla trahunt (zgledi vlečejo), to so tudi iznašli Rimljani - saj sem imel vendar pred seboj takšne primere in zglede, ki so bili slabši od slabih! In ti slabi primeri in zgledi so se ob tem počutili prav dobro, in sicer zmeraj toliko bolje, kolikor bolj so znali ljudstvo goljufati in zavajati.
5 Rekli so namreč: Narava - ne morda Bog, ki naj ne bi bil nič drugega kot stara človeška izmišljotina - je bistrejšemu človeku že od zibeli nakazovala, naj, če hoče res dobro živeti predvsem izrabi neumnost ljudi; kdor tega ne bi razumel, ostane vse svoje življenje norec in nič drugega kot z razumom obdarjeno človeško tovorno živinče in naj se hrani s trnjem in osatom in leži na strnišču!
6 Kot učitelji ljudstva naj bi skrbeli le za to, da bi navadno človeško tovorno živino zmeraj obdržali kar najbolj praznoverno! Dokler bi nam to uspelo, bi resnični duhovni ljudje lahko dobro živeli; brž ko bi pa onim pokazali resnico in jih pripeljali na svetlo, bi morali resnični duhovni ljudje sami vzeti v roke motiko, plug, lopato in srp in v potu svojega obraza jesti težaven, trd kruh.
7 Pravi človek bi si moral prizadevati doseči, da bi ga človeška tovorna živinčeta imela vsaj za pol boga. Ko bi to dosegel, naj bi zapečatil svojo svetlobo kot egipčanski grob in se obdal z vsakovrstnim lažnim sijajem in omamno meglico; tedaj bi ga človeška tovorna živinčeta kmalu začela po božje častiti, in to toliko bolj, če bi jim od časa do časa izkazal kakšno navidezno korist. Skratka, človeškim tovornim živinčetom bi moral temeljito, čeprav lažno, dokazati, da je zanje neizmerni blagor, če bi jih domnevni polbog do krvi ali celo do smrti pretepal!
8 Dati jim morajo trde zakone in kot sankcijo zanje postaviti najostrejše časne in zagrožene najbolj mučne večne kazni, zvestim izpolnjevalcem zakonov pa le majhne zemeljske koristi, zato pa toliko večje večne po smrti, in potem bi stal kot resnični človek pred neštetimi človeškimi tovornimi živinčeti! Če bi njegovi nasledniki znali obdržati sodrgo v temi najhujšega praznoverja, je tisočletja ne bi razsvetlila; če pa tega ne bi znali, bi morali čim prej bedno pobegniti kot prevaranti in sleparji ljudi!
9 Mojzes in Aron naj bi bila takšna resnična človeka, ki sta s svojim prebujenim razumom in svojim dobrim poznanjem kmalu prisluškovala slabostim izraelskega ljudstva, se dvignila kot voditelja in osrečevalca tega ljudstva in ga s prefinjeno zamišljeno, najveličastnejšo prevaro tako poneumila, da je ljudstvo še dandanes prav tako neumno, kot je bilo ob vznožju Sinaja pred skoraj tisoč leti in bo še več tisočletij ostalo takšno. V bistvu pa je bilo to vendarle tudi dobro delo za ljudstvo; kajti človek naj bi bil od začetka lena mrha in mu je bilo zaradi tega treba vladati z železnim žezlom in ga s šibami vzgajati k dobremu!
10 Gospod, kar sem tu povedal, ni izmišljotina moje domišljije, ampak popolna resnica! Tako gleda vsak pravi farizej na Božje razodetje, ki naj bi bilo zmeraj toliko

dragocenejše, kolikor nerazumljivejše je. Salomonova Visoka pesem naj bi bila ravno prav prikrojena; tudi preroki skupaj z Mojzesom naj bi imeli veliko zelo uporabnega! In to je bil tudi eden mojih razlogov, zakaj sem se prav posebej ukvarjal z Visoko pesmijo.
11 Zdaj sem spet pri koncu in menim, da sem dovolj dokazal, da moji prejšnji nazori nikakor niso mogli biti drugačni; kakršen je pouk, tak je človek in taka tudi njegova volja in njegova dejavnost! Da lahko zdaj z najglobljim zaničevanjem gledam na takšen prav peklenski pouk, je seveda samoumevno! Zdaj pa pričakujem tudi od Tebe, o Gospod, da mi zaradi Svoje ljubeznijo in modrosti milostno spregledaš in odpustiš to moje mišljenje in ravnanje, ki sem ga tu zvesto in resnično razkril!

Jakob Lorber
Janezov Veliki evangelij
knjiga 4, 173/4-11